Arbore Zamfir

Percy învinge trei şampioni mondiali

de

Herbert Wulfner.

EDITURA »TEMPO«

Toate drepturile rezervate.

I. REGELE ANGLIEI — NU!
MISTER PERCY STUART — DA!

La o masă lungă, acoperită cu negru, din sala interioară a «Excentric-Clubului», se găsiau adunaţi cei 197 de membri ai acestei extraordinare şi distinse asociaţii din New-York.

Servitori în costume indiene serveau şampanie, ţigări de foi şi ţigarete. Cu aceşti servitori, membrii clubului se înţelegeau printr'un sistem anumit de semne, întrucât originalii lachei erau surdo-muţi. Trebuiau să fie astfel, potrivit paragrafului 94, aliniatul B., din regulamentul interior al «Excentric-Clubului».

Servitorii surdo-muţi nu pot divulga secrete, pentru că nu le aud.

Propunerea făcută înainte cu doi ani de un membru al clubului, ca servitorii să fie şi orbi, a căzut la vot, din motive lesne de înţeles.

Cine erau însă membrii «Excentric-Clubului?»

Oameni bogaţi şi distinşi, dar plictisiţi de ritmul monoton al vieţii, cari căutau să se distreze, oferind mereu lumii câte ceva nou şi uluitor, pentru a dovedi că «Excentric-Clubul» a născocit din nou o ispravă «nemaiauzită».

Căci pe întreg pământul, nu exista nici o chestiune, care să fie atât de extravagantă, de primejdioasă sau de costisitoare, încât să treacă drept «imposibilă» sau «irealizabilă» pentru membrii clubului. Putea deveni membru al clubului numai acel care dăduse dovada unui curaj şi a unui calm extraordinar.

William Spencer, preşedintele clubului, apăsă pe unul din numeroasele butoane din faţa sa şi în aceiaşi

clipă se auzi detunătura unui tun, care se găsia în subsolul clădirii.

Imediat, amuţiră toate glasurile. Se făcu o tăcere ca de moarte, căci această detunătură înlocuia la «Excentric-Club» tradiţionalul clopoţel dela adunările altor societăţi.

Preşedintele Spencer, de o statură elegantă şi svelt, cu barbă albă şi cu un păr mare, pieptănat cu îngrijire, se sculă, spunând cu glasul său sonor:

— «Prieteni, am să vă fac două comunicări, cari sunt de mare importanţă pentru voi.

Intăiu: membrii «Excentric-Clubului» au atins numărul care nu mai poate fi depăşit. Statutul nostru prevede, după cum ştiţi, că nu pot face parte din club mai mult de 197 de membri».

— «Bravo, bravo, trăiască «Excentric-Clubul»!

— «Şi acum, cea de a doua comunicare», continuă preşedintele «mister Percy Stuart, tânărul gentlemen, cunoscut în întreg New-Yorkul, care, după cum ştiţi cu toţii, este multimilionar şi aparţine unei familii foarte distinse, mi-a trimis o scrisoare, pe care îmi voiu permite imediat să v'o citesc».

Preşedintele scoase scrisoarea din buzunar, o deschise şi, în mijlocul celei mai adânci tăceri, o citi:

«D-lui Preşedinte al «Excentric-Clubului»!

«In ultimii trei ani, am încercat de 57 ori să devin membru al «Excentric-Clubului». Am fost însă respins de 57 ori, din motive pe cari nu le cunosc.

Aventurile mele, pe cari le-am trăit dela vârsta de 15 ani, atât în America cât şi în Europa, sunt cunoscute în întreaga lume. Ele au făurit o anumită aureolă numelui meu. In baza consimţului şi scopurilor «Excentric-

Clubului», sunt deci îndreptăţit să pretind primirea ca membru.

Domnule preşedinte, mă anunţ prin prezenta pentru a 58-a oară şi-mi permit a vă comunica respectuos că, în cazul că voi fi respins şi de astă dată, vă voi lovi cu cravaşa în public, atât pe dv., cât şi pe ceilalţi 196 membrii ai Clubului, unul după altul.

Până atunci, permiteţi-mi însă, a vă exprima deosebita şi distinsa mea stima.

Rămân devotatul Dv. Percy Stuart».

— «Dar asta e nemaiauzit», isbucniră dintr'odată mai multe voci iritate: «Suntem pur şi simplu ameninţaţi»! Şi unul din membrii clubului — înalt, slab, cu părul roşu-blond şi cu un cap care semăna cu cel al unui uliu — se ridică şi strigă enervat:

— «Nu trebue permis acestui Percy Stuart să treacă pragul casei noastre. Am jurat în una din şedinţele anterioare, că voiu renunţa la calitatea mea de membru al clubului, dacă Percy Stuart trece pragul acestei săli».

— «In cazul acesta, poţi rămâne liniştit membru al clubului, d-le baronet Mac Hollister», răsună în clipa aceia o voce clară, «căci Percy Stuart nu trece pragul casei. El vine la voi pe fereastră!»

Unul din uriaşele geamuri se prăbuşi cu zgomot asuzitor, iar prin deschizătura astfel formată, un tânăr elegant îmbrăcat, sări în sala clubului, situată la al treilea etaj.

«Bună seara gentlemeni», zise Percy Stuart şi se înclină surăzător, desfătându-se să sfideze privirile uimite ale celor 197 de membrii ai clubului, — «nu e nevoie să mă recomand, căci fiecare dintre dv. mă cu-

noaşte. Ei bine, sunt aci şi cer răspuns la întrebarea mea: voiţi să mă primiţi ca membru al clubului, sau preferaţi cravaşa?»

Se iscă o larmă asurzitoare, însă preşedintele restabili imediat liniştea.

— «Trebue să mărturisesc», spuse preşedintele surăzând, «că mister Percy Stuart nu s'a prezentat într'o manieră prea excelentă. In ce priveşte ameninţarea sa cu cravaşa, nu sunt însă supărat, întrucât găsesc că nu poate fi ceva mai excentric decât a încerca să obţină primirea în clubul nostru prin astfel de mijloace».

— «Protestez!», strigă baronetul Mac Hollister.

— «E natural să protestezi», răspunse Percy Stuart, «suntem doar duşmani vechi».

«Domnilor din «Excentric-Club», se adresă apoi Percy Stuart celorlalţi membrii. «Supuneţi-mă celui mai sever examen, cereţi-mi cu acest prilej să mă ruinez, trimiteţi-mă în «ţările de foc» sau la Eschimoşi, pretindeţi-mi să încerc un sbor în planeta Martie, dar nu mă înjosiţi, refuzându-mi primirea în club».

— «Suntem 197 de membrii», rosti furios baronetul roşcovan, «asta înseamnă că nici un om de pe pământ nu mai poate fi primit ca membru, de ar fi el chiar şi regele Angliei!»

— «Da, regele Angliei nu poate fi primit, eu însă sunt Percy Stuart şi vă rog să nu uitaţi acest lucru, domnilor!»

Râsete şi chiar unele aplauze isbucniră la aceste cuvinte. Numai baronetul irlandez măsură din cap până în picioare pe tânăr, aruncându-i priviri de ură.

— «Vom lua în discuţie chestiune d-tale, mister Percy Stuart, şi vom decide chiar astăzi», spuse bătrâ-

nul preşedinte. «Luaţi vă rog loc pe scaunul liber din mijlocul sălii!»

— «Mulţumesc, domnule preşedinte». La aceste cuvinte, Percy Stuart se aşează comod pe scaunul de piele, dar în aceiaşi clipă, podeaua se deschise sub el, iar scaunul dispăru cu tot cu tânăr, coborîndu-se în una din sălile subterane de aşteptare.

Percy Stuart se văzu deodată la o mare adâncime, într'o cameră îngustă, care era luminată cu o flacără slabă de gaz. Abia se opri scaunul, când din toate părţile coborîră perdele întunecate.

Oricare altul s'ar fi înspăimântat, dar Percy Stuart rămase pe deplin liniştit în scaunul său şi privi calm de jur împrejur.

Micul cabinet era împrejmuit cu pereţi de sticlă, cari nu păreau să fie prea rezistenţi. După unul din aceşti pereţi se găsia un leu uriaş, care la vederea lui Percy se ridică cu un muget înspăimântător, încercând să spargă geamul de sticlă. Alături de această bestie, era adăpostit un tigru sălbatic, iar în dosul unui alt geam, Percy zări un şarpe uriaş.

«Drăguţă menagerie», murmură Percy Stuart, aprinzîndu-şi o ţigară. «Lipseşte numai baronetul Mac Hollister, ca să fie reprezentate cele mai selecte bestii ale globului».

Percy căscă şi se lăsă cu voluptate în voia somnului. E de mirare oare că era obosit, după ce timp de trei zile şi trei nopţi fusese fără întrerupere la volanul maşinei sale? Percy Stuart se aprindea uşor, expunându-se la orice pericol. De aceea, n'a putut refuza pe simpatica dansatoare dela baletul Operei, care îşi exprimase un capriciu curios: ca împreună cu Percy Stuart să străbată în timp de trei zile, în automobilul acestuia,

teritoriul Statelor Unite. Percy nu era omul care să socoată că un astfel de capriciu e irealizabil. De aceea, a făcut pe placul fetei. Şi ar mai fi rămas încă o zi în voiaj, dacă ea i-ar fi cerut-o. Acum însă, după terminarea călătoriei, se simţea obosit.

Şi pe când bestiile îl priveau setoase de sânge, neîncetând încercările lor zădarnice de a ajunge la el, Percy îşi înclină capul pe umăr şi adormi liniştit.

El se deşteptă abia în momentul când scaunul se ridica din nou în sus. Ajungând iarăşi în sala indiană, preşedintele i se adresă cu cuvintele:

— «Mister Percy Stuart, îţi fac plăcuta comunicare că, pentru d-ta, suntem decişi să schimbăm statutele. Membrii «Excentric-Clubului» îţi cer însă să dai dovada însuşirilor d-tale. Eşti gata» — vocea preşedintelui Spencer luă un ton aproape solemn — «eşti gata mister Percy Stuart să deslegi atâtea probleme câţi membrii sunt acum în clubul nostru?»

— «Ar fi deci 197», răspunse Percy Stuart. «Desigur, sunt gata domnule preşedinte».

— «Te fac atent că examenul nostru pune la cele mai grele încercări puterile d-tale fizice şi morale. Vei fi încercat asupra curajului, energiei şi rapidităţii hotărîrilor d-tale. Vei fi expus celor mai grozave pericole. Va trebui să renunţi la tot ce ai iubit până acum şi să iubeşti ceeace până în prezent n'ai putut suferi».

— «Domnule preşedinte», răspunse vesel Percy Stuart, «cereţi-mi să mă transform într'o balenă şi mă voiu strădui s'o fac».

— «Bine», spuse preşedintele, ridicând o scrisoare sigilată. «Primeşti acum prima misiune. Dacă acesta va fi îndeplinită, îţi voiu transmite printr'un curier o a doua scrisoare, conţinând cea de a doua misiune. Poţi

acum să deschizi scrisoarea și s'o citești în prezența noastră».

— «Dați-mi voie domnule președinte și dv. domnilor din club, să vă mulțumesc pentru bunăvoință. Mă voiu strădui să fac cinste «Excentric-Clubului» și sunt ferm hotărît să îndeplinesc cele 197 de misiuni, presupunând bine înțeles că viața ce am de trăit îmi va ajunge în acest scop și că nu voiu muri în încercarea de a îndeplini una din ele. De se întâmplă asta, veți avea bunăvoința să-mi ardeți corpul și să împrăștiați cenușa mea în cele patru vânturi».

Cu o mișcare agilă, Percy Stuart deschise apoi plicul și citi cu glas tare:

PRIMA MISIUNE:

«In trei zile consecutive, Percy Stuart va provoca pe trei șampioni mondiali și anume:

In prima zi: pe cavalerul Giuseppe Biancini, renumitul șampion de scrimă, care se găsește în New-York, Hotel Savoy.

A doua zi: pe Fred Willington, șampionul mondial de înot (New York, Swimming Club).

A treia zi: pe Joe Janson, supranumit «Regele negru al boxeurilor» și în prezent starul și atracția teatrului «Cristal-Pallace» din New-York.

Chiar dacă Percy Stuart va fi învins numai în una din aceste lupte, prezenta misiune va fi considerată ca neîndeplinită».

«Excentric-Club».

FIECARE OM ARE SLABICIUNI.

«Bună dimineaţa, mister Burns, — sper că eşti bine sănătos!»

Cu aceste cuvinte întră Percy Stuart a doua zi dimineaţa în sala, pe care mister Burns, cel mai renumit antreneur sportiv din New York, o amenajase pentru exerciţiile sale şi în care îşi preda şi lecţiile.

Mister Burns, un bărbat svelt, puţin încărunţit, îşi făcea tocmai pregătirile pentru începerea antrenamentului zilnic la «sacul de nisip». Exerciţiile la «sacul de nisip» cer celui ce le face să dea loviturile de box, dar într'un unui sac atârnat de plafon, antrenându-şi astfel corpul prin încordarea fortelor, tot aşa cu şi când ar lupta cu un adversar veritabil.

— «Ce surpriză plăcută că te văd iarăşi la mine după un timp îndelungat», spuse antrenorul, scoţându-şi mănuşile de box.

— «Să nu-şi amintească elevul recunoscător de bătrânul său profesor?», răspunse Percy Stuart, strângând călduros mâna antreneurului.

— «Viu la d-ta mister Burns pentru ca să-ţi cer sfatul într'o chestiune foarte importantă. Ce părere ai despre următoarele: voiu putea învinge oare pe cavalerul Giuseppe Biancini, renumitul şampion de floretă? Voiu reuşi să întrec cu mare distanţă, pe Fred Willington, faimosul şampion de înot? Şi în fine, voiu putea învinge oare pe Joe Janson, regele boxeurilor? Căci mi-am pus de gând să provoc pe aceşti trei şampioni mondiali. Da, pot să-ţi mărturisesc că provocările le-am şi expediat în scris».

Antreneurul Burns, pe care uimirea îl sufocase, trebui să-şi revină mai întăi în fire, ca să poată răspunde:

— «Du-te la un medic de nervi, mister Stuart. Nu-mi lua în nume de rău acest sfat, dar e singurul pe care ţi-l pot da. Vrei să-l învingi pe cavalerul Giuseppe Biancini? Dar ăsta e de neînvins, căci înainte ca să-i poţi da d-ta o singură lovitură, te va străpunge din primul moment.

Iar cine vrea să-l întreacă la înot pe Fred Willington, trebue să fie mai viguros ca o stâncă. Şi chiar dacă ţi-ar reuşi s'o termini bine cu primii doi adversari, ceeace e imposibil, tot nu vei triumfa prea mult, căci Joe Janson, boxerul negru, te va face «knokout» din prima repriză, ca să nu-l uiti toată viaţa. Caută-ţi mai bine altă distracţie, decât s'o începi cu cei trei şampioni mondiali!»

— «Dar ştii prea bine prietene Burns«, spuse Percy Stuart, «că patru ani dearândul am fost şampionul Universităţii din Havard. M'ai instruit doar destul timp şi m'ai asigurat că sunt un sportsmen de prima clasă!»

— «Asta eşti, dar aci e vorba de trei şampioni mondiali şi fiecare din ei e neîntrecut în sportul său. Mai bine, retrage nenorocitele de provocări. Te conjur, fă aşa fel că să rămâi cel puţin om de onoare!»

— «Imposibil. Am provocat pe cei trei şampioni, fără să-mi dau numele. Voiu purta mască pe timpul luptelor, căci nu sunt deloc dispus să mă expun aplauzelor sau huiduelilor publicului. Am promis lui Giuseppe Biancini, lui Fred Willington şi lui Joe Janson câte 50.000 de dolari, în caz când unul din ei mă va învinge. Banii sunt depuşi la «New-York-City-Bank», iar mâine seară are loc prima luptă: cea cu cavalerul Biancini, la circul Barnum!»

— «Dar cel puţin, nu-i aşa că loviturile vor fi numai marcate?», întrebă mister Burns foarte îngrijorat.

— «Din contra, dragul meu, ne vom lupta cu pieptul gol. Fiecare împunsătură va fi reală şi va curge sânge».

— «Nenorocitule!», strigă Burns, frângându-şi mâinele: «Ţi-ai comandat sicriul? Eu am să-mi procur din timp crep de doliu pentru pălărie!»

— «Şi nu-mi poţi da oare nici-un sfat, cum aşi putea să-l înving pe cavalerul Biancini?», întrebă Percy Stuart.

«Fiecare om are anumite slăbiciuni! Gândeşte-te Burns, n'am putea întinde vre'o cursă lui Biancini?»

— «O cursă? Ar trebui să-i legi mâinile la spate, căci altfel sunt sigur că te va străpunge. Dar, stai, ţi-aşi putea destăinui o particularitate a lui Biancini, pe care e bine s'o cunoşti, cu toate că în cazul d-tale nu ţi-ar folosi prea mult. Cavalerul Biancini, italian ca şi toţi ceilalţi şampioni ai floretei, are o tânără şi adorabilă soţie, cu care s'a căsătorit acum şase luni».

— «O femee!», exclamă Percy Stuart, «vezi dragul meu că omul nostru îşi are slăbiciunea lui. Soţia iubită înseamnă pentru bărbatul ei o mare slăbiciune».

— «Mai departe, îţi pot comunica», continuă Burns, «că Biancini e de o gelozie nebună din cauza fermecătoarei sale Fioretta, care într'adevăr e o veneţiană de rară frumuseţe. N'o lasă nici o clipă singură; iar când se luptă, ea e nelipsită într'o lojă, ca el s'o poată vedea în orice moment. Privirea ei îi dă putere şi avânt, surăsul ei îl electrisează, un singur cuvânt, un singur strigăt al ei, şi adversarul este învins».

— «De minune!», răspunse Percy, «de sigur că Biancini va aduce pe tânăra sa soţie la circ. Vezi,

dragul meu Burns, știam eu că numai d-tale trebue să mă adresez pentru a afla ceva interesant. Nu-i așa că și sampionul mondial de înot Fred Willington are oarecari slăbiciuni?»

— «Willington? El e un mare șmecher. Pe timpuri a fost polițist în Londra, avându-și postul la un pod, care din întâmplare era tocmai acela de pe care se aruncau în Tamisa cei mai mulți sinucigași. In astfel de cazuri, Wellington săria după ei în apă, dovedind că e un atât de bun înotător, încât lumea începu să se intereseze de el. Acum, fostul polițist câștigă o avere considerabilă ca înotător de profesie. Intre noi fie vorba însă, Willington e un mare laș».

— «Laș? Cel mai bun înotător din lume?»

— «Da, când e în apă se simte în largul lui, dar crede-mă, Fred Willington suferă de mania persecuției.

Când era încă polițist, a arestat pe un faimos criminal, care teroriza pe atunci Londra. Iți vei fi amintind, desigur, numele lui: era supranumit «tigrul din Whitechapel» și avea pe conștiință mai multe omoruri, decât fire de păr în cap».

— «Exact», spuse Percy, «Tom Grafham, tigrul din Whitechapel. Pe ăsta îl poți vedea — în hainele, cu care a fost arestat — în secția monștrilor din muzeul figurilor de ceară, din strada 56. Va să zică, Tom a fost arestat de Fred Willington?»

Mister Burns dădu din cap, în semn de afirmare.

«Acesta arestare i-a dus multe ponoase. Când Tom se găsia în fața juraților, Willington a depus împotriva lui. Tom a jurat că se va răzbuna oribil, dacă va reuși vreodată să evadeze din închisoare. De atunci, fostul polițist e obsedat de teama că Tom Graham și-ar putea recâștiga libertatea, punându-și apoi în aplicare

amenințarea. Frica l-a făcut să părăsească Anglia și să se stabilească în Statele Unite. Ha, ha, ce spui de slăbiciunea asta?»

— «Spun, mister Burns», exclamă triumfător și plin de bucurie Percy Stuart, «spun că ești un om de ispravă și că găsești totdeauna un sfat bun și un ajutor pentru prieteni. Dar mai departe... Ce știi despre Joe Jansen, boxeurul negru?»

Antrenorul aruncase într'un colț țigareta fină pe care i-o oferise Percy Stuart, aprinzându-și apoi luleaua sa scurtă:

— «Despre acesta știu numai că e un urias de nenvins. E tare ca fierul și cu mușchii ca de oțel. In plus, e și foarte șiret, neîncrezător și prudent. Nimeni nu-l poate înfrunta».

— «De lupta cu regele boxeurilor nu mă tem», răspunse Percy Stuart, «căci pe terenul acesta mă simt destul de tare. Vei veni astă seară la circul Barnum?»

— «Pentru numele lui Dumnezeu!» strigă Burns, alergând după Percy Stuart, care pusese mâna pe clanța ușei. «Doar nu te gândești serios să-ți măsori puterile cu Joe Janson, regele boxeurilor? Cu ce lovitură anume crezi că l-ai putea doborî vreodată?»

— «Uite așa, foarte simplu!» răspunse Percy Stuart, lovind pe mister Burns cu pumnul în stomah și doborîndu-l jos. «Nu mi-o lua în nume de rău», zise el surăzând. «Rămâi așa liniștit zece minute, căci atâta îți trebuie până să-ți revii în fire.

Și dacă vei avea iarăși nevoie de bani, dragă Burns, amintește-ți de mine. Știi că punga mea îți este totdeauna deschisă. La revedere, Burns!»

III. PANGLICA ALBASTRA.

La ora 6 seara, o mulţime imensă de oameni se înghesuia în faţa porţilor circului Barnum, cari erau încă închise.

Afişele mari şi colorate, lipite pe stâlpii de reclamă şi pe toate zidurile libere ale New-Yorkului, anunţau că în seara aceia va avea loc, ca punct de atracţie al reprezentaţiei de gală, o luptă cu floreta între şampionul mondial, cavaler Giuseppe Biancini şi un necunoscut mascat. In felul acesta, fusese atrasă la circ o mulţime enormă de spectatori.

— «Vechia păcăleală!» murmură un domn mic şi gras, care stătea în primele rânduri. «Probabil că biletele sunt de mult vândute speculanţilor ambulanţi, iar noi vom trebui să renunţăm, dacă nu vom consimţi să plătim preţuri duble sau triple!»

— «Eu nu mă sinchisesc de preţ», strigă un irlandez subţire, cu păr roşu ca focul. «Plătesc cât se cere, numai să pot asista la această luptă».

— «Aşa? Crezi oare cu sub masca necunoscutului rival al lui Biancini se ascunde un fiu al Irlandei?»

— «Pariez imediat, zece contra unu, că Biancini va ieşi învingător din această luptă», spuse un adversar politic al irlandezului. Şi din toate părţile se auziră strigăte de «bravo», «bravo»!

Printr'o ieşire laterală a circului, năvăli deodată afară o ceată de tineri încărcaţi cu cutii, cari erau pline cu panglici mici: roşii şi albastre.

«Doamnelor şi domnilor, cumpăraţi panglici roşii sau albastre: cele roşii pentru cavalerul Giuseppe Biancini, renumitul şampion; iar cele albastre pentru omul mascat!»

«O ideie minunată», spuse domnul mic și gras, «în modul acesta, fiecare își poate manifesta părerea sa. Dă-mi o panglică roșie, chiar de ar costa un cent!»

Era și aci practicat obiceiul, atât de răspândit în Anglia și Statele Unite, de a-ți manifesta simpatia și interesul pentru unul din adversarii ce se luptă, purtând panglici de o anumită coloare.

In câteva clipe, mulțimea se împodobise cu panglici, cei mai mulți purtând cu mândrie panglica roșie. Numai ici, colo se găsea câte unul care avea curajul ca, purtând panglica albastră, să-și manifeste încrederea în succesul omului mascat.

Și micii vânzători alergau într'una, strigând:

«Cumpărati panglici, domnilor, una roșie pentru cavalerul Biancini, una albastră pentru omul mascat»!

In sfârșit, se deschiseră porțile grele și înalte ale circului, iar mulțimea se năpusti spre ghișeurile de bilete, din hollul feeric luminat.

Sus, deasupra galeriilor de rangul al IV-lea, sub acoperișul circului, se găsia o cameră mică, a cărei ușă avea o deschizătură rotundă. Această deschizătură servea pentru un reflector, în diferite culori, care cu ajutorul luminei de magneziu aprinsă în cameră, ilumina diferitele părți ale arenei circului, oferind astfel tablouri minunate.

La reflector, se afla un lucrător bătrân, care tocmai atunci își lua masa de seară.

Deodată, ușa cabinei sale se deschise, făcându-și apariția un tânăr elegant îmbrăcat și cu o crizantemă la butoniera fracului. Salută surâzând pe lucrătorul de lângă reflector, spunându-i:

— «N'ai vrea să câștigi 100 de dolari?»

— «Cu cea mai mare plăcere, dacă nu cumva îmi cereţi să mă arunc de aci cu capul în jos, căci în cazul acesta nu mi-ar mai folosi la nimic suta de dolari».

— «Nici nu-mi trece prin gând să-ţi cer ceva primejdios. E vorba numai de o glumă. Vezi placa aceasta de sticlă? S'o proiectezi la un moment dat, în jos, şi anume, exact pe bluza de mătase a unei doamne, care va veni în loja de colo, de sub loja prezidenţială!»

— «S'a făcut, Sir, dacă nu-mi cereţi mai mult. Dar nu voiu avea oare vre'o neplăcere din cauza aceasta?»

— «Fii liniştit! E o glumă înofensivă şi nepericuloasă. Pe bluza de mătase a d-nei va apărea o panglică albastră — nimic mai mult! Când vei vedea că lupta celor doi adversari devine înverşunată, numără încet până la zece şi bagă apoi placa de sticlă în reflector. Să îndrepţi însă reflectorul în aşa fel, ca lumina lui să cadă drept pe bluza albă de mătase a d-nei din lojă!»

— «O, Sir, sunt meşter într'asta, căci lucrez de zece ani la acest reflector!»

Străinul scoase două bancnote mari din portmoneul său, dându-le lucrătorului, a cărui faţă strălucia de bucurie.

«Dacă voiu fi mulţumit de d-ta, îţi voiu dubla suma», zise el. «Dar înainte de toate, trebuie să fii discret dragul meu; iar după reprezentaţie sparge în mii de bucăţi această placă şi aruncă-le».

Străinul salută politicos pe lucrătorul dela reflector şi dispăru.

Câteva minute mai târziu, el întră printr'o uşă dosnică în garderoba circului Barnum, încuind-o după el, cu băgare de seamă.

In timpul acesta, şampionul mondial de scrimă, ca-

valerul Giuseppe Biancini, se pregătea în cabina sa pentru lupta care urma să aibă loc în seara aceia.

In faţa oglinzii, îşi pieptăna cu îngrijire părul şi mustăţile lui negre.

— «Să n'ai nici o grijă, scumpa mea Fioretta», spuse el tinerei elegante, care se instalase într'un divan. «Voiu termina repede cu «necunoscutul» mascat. Nu făcea să pierd ocazia de a câştiga atât de uşor 50 mii dolari. Când ne vom înapoia la Paris, îţi voiu cumpăra acolo un colier scump de briliante, căci vreau să te împodobesc ca pe o regină. Te iubesc Fioretta; îmi eşti mai dragă ca viaţa. Jură-mi Fioretta că-mi vei rămâne totdeauna credincioasă!»

Infocatul italian se aruncă la picioarele graţioasei sale soţii, uitându-se rugător în ochii ei.

«Dar tu ştii foarte bine Giuseppe», răspunse Fioretta, «că numai pe tine te iubesc şi că nu mă gândesc la nici un alt bărbat. Cum de mă poţi chinui într'una cu gelozia ta?»

— «Da, da, tu eşti o sfântă», spuse şampionul, îmbrăţişând pe frumoasa femeie. «Când mă uit la tine, pe timpul unei lupte, sunt sigur de izbânda mea. Tu vei fi şi astăzi în imediata mea apropiere. Te vei aşeza în loja aceea, care se află sub loja prezedenţilă, iar eu îmi voiu alege astfel locul, ca să te pot vedea în orice clipă!»

— «Mi se pare că a început reprezentaţia», spuse Fioretta, ridicându-se. «Las pardesiul meu aici în cabină. Iţi plac în noua mea toaletă, Giuseppe? Nu-i aşa că e foarte frumoasă bluza asta din mătase albă de China?»

— «E frumoasă, fiindcă are norocul s'o porţi tu», răspunse şampionul. «Şi acum, lasă-mă să-ţi mai sărut

odată guriţa ta dulce, Fioretta. Dar ce înseamnă asta?», întrebă foarte uimit Biancini. «De ce porţi o panglică roşie pe bluza ta albă?»

— «Nu ştii că port panglica roşie ca să demonstrez astfel credinţa mea fermă în succesul tău? Toţi spectatorii cari cred în izbânda ta poartă panglici roşii, iar acei cari sunt atât de nebuni ca să creadă în succesul omului mascat, poartă panglica albastră!»

— «O, scumpa, draga mea iubită!» spuse Biancini, strângându-şi la piept soţia. «Tu porţi culoarea mea: panglica roşie! Iţi mulţumesc pentru aceasta dovadă de dragoste, îţi mulţumesc din suflet!»

Se auzi sunetul ascuţit al unui clopoţel.

Cu toate că programul era excepţional de bogat în acea seară, publicul îl urmărea cu puţin interes.

Toţi aşteptau cu înfrigurare marele eveniment al serii: lupta cu floreta între cavalerul Giuseppe Biancini şi omul mascat.

In sfârşit, arena cea mare fu aranjată pentru luptă.

Lachei în livrele scumpe aduceau mesele mici, pe cari se găseau armele: florete strălucitoare.

In jurul unei mese, se aşezaseră arbitrii. Ei fuseseră aleşi dintre cei mai renumiţi sportsmeni ai Statelor Unite.

Se făcu o tăcere solemnă. Răsunară apoi trei semnale de fanfară, iar în arenă apăru cavalerul Giuseppe Biancini.

Publicul îl primi cu aplauze furtunoase.

Cu o mişcare graţioasă — teatrală — el îşi scoase pelerina neagră cu care era acoperit şi rămase cu pieptul gol în mijlocul arenei.

După ce Biancini se înclină în toate părţile, aruncând o privire fierbinte frumoasei sale soţii, se dădu la o parte.

Iarăşi răsunară semnale de fanfară şi omul mascat îşi făcu apariţia. Păşi liniştit şi încet până în mijlocul arenei, fiind însă primit cu aplauze rare şi răzleţe.

Cine era oare acest necunoscut, care cutezase să provoace la luptă pe renumitul şampion? Cine era îndrăzneţul care îşi pusese în gând să înfrunte pe cavalerul Giuseppe Biancini?

Nu era oare vre'un american? Nu, asta nu era posibil! Sportsmenii din rândurile spectatorilor nu simţeau nici un pic de simpatie pentru omul mascat, care prin încercarea lui punea în joc bunul renume al poporului american. Şi totuşi, acest corp puternic şi frumos, pieptul înalt şi bine desvoltat, umerii de oţel, braţele splendid formate şi mâinele graţioase nu dovedeau oare că acest tânăr reprezintă tipul clasic al sportsmenului american?

O, dacă i s'ar putea vedea faţa! Dar faţa îi era ascunsă sub o mască neagră de mătase. I se zărea numai gura mică şi frumoasă, bărbia energică şi doi ochi strălucitori, în cari nu se oglindea nici o urmă de emoţie.

După ce se citiră condiţiunile luptei, cei doi adversari îşi aleseră floretele.

In întreg circul se făcu o linişte adâncă, ca într'o biserică.

— «Atenţie, gata!», anunţă conducătorul luptei.

Cei doi adversari se năpustiră unul asupra altuia, ca şi tigrii ce se luptă pentru o pradă.

Tăişurile floretelor străluceau şi se ciocneau între ele cu sunete ascuţite.

In momentul când începu lupta, se făcu întuneric în arena mare a circului. Numai locul unde luptau cei doi adversari rămăsese luminat.

După câteva secunde, publicul își dădu seama că italianul era superior.

Omul cu masca se apăra foarte abil, reușind să pareze prin mișcări iscusite atacurile adversarului. Iuțeala și variația atacurilor cu cari Biancini căuta să-l răpună, îl amenințau însă serios.

La un moment dat, omul mascat se putu feri mai cu greu, printr'o săritură sprintenă la o parte, de arma ascuțită a lui Biancini. Acesta începu să lupte și cu mai mult avânt și pasiune.

Omul mascat sări înapoi, reușind să ajungă pe locul ce se găsea drept sub loja prezidențială.

In acel moment, Biancini se uită triumfător spre loja în care se afla adorata sa Fioretta, steaua sa norocoasă... dar, vai de el ce văzu...

Ce înseamnă asta oare? Mâna italianului, ținând strâns floreta, începu să tremure. Timp de o secundă, Biancini rămase ca împietrit. Colo sus, în lojă, Fioretta stătea în picioare, cu obrajii aprinși și cu ochii strălucitori, iar pe bluza sa albă strălucea... o panglică albastră.

In momentul următor, soarta luptei fu decisă.

Intr'o clipă, omul cu mască reuși să înfingă vârful floretei în umărul lui Biancini, care își pierdu prezența de spirit.

Biancini scoase un țipăt și se dădu înapoi. Din rana ușoară dela umăr picurau stropi de sânge.

«Gata!», strigă arbitrul cu glas tare, «declar învingător pe omul mascat!»

Isbucniră aplauze așa de furtunoase, de se părea că se prăbușește acoperișul circului. Imensa mulțime de spectatori striga entuziasmată:

«Trăiască «mascatul», care a învins pe șampionul mondial Giuseppe Biancini!»

Când se făcu însă dintr'odată lumină în circ, omul cu masca dispăruse.

Istovit, Giuseppe Biancini — șampionul învins — se retrase în cabina. Când frumoasa sa soție îi ești înainte, el o respinse brutal, strigându-i:

— «Șarpe, tu m'ai înșelat; ai purtat panglica albastră a celuilalt!»

— «Pentru numele lui Dumnezeu!» exclamă Fioretta, plângând cu lacrimi fierbinți. «Ți-ai pierdut mințile? Nu vezi că port încă panglica roșie, culoarea ta?»

Biancini își trecu mâna tremurândă peste ochi, clătină din cap și murmură:

— «Mi se pare că am avut un moment de buimăceală! Și totuși am văzut foarte bine că te împodobiseși în lojă cu o panglică albastră! — Cine bate la ușă? Nu vreau să văd pe nimeni!»

— «O secundă numai», se auzi o voce și directorul circului întră. «Maestro Biancini», zise el, «regret din suflet că ai suferit o înfrângere astă seară, dar vin cel puțin să-ți aduc o mângăiere. Omul mascat, care și pentru mine e o persoană absolut enigmatică, mi-a trimis chiar acum un cec de 50.000 de dolari, cu rugămintea să ți-l predau dumitale».

— «Cincizeci mii de dolari!», exclamă uimit italianul. «Am cel puțin deosebita satisfacție că am fost învins de un gentlemen.

Dar cum de s'au întâmplat oare toate acestea, cum de-am putut să confund panglica roşie a soţiei mele cu una albastră? Asta numai D-zeu o ştie!»

Dar nu numai D-zeu ştia. Omul dela reflector ar fi putut să-l informeze foarte exact pe Biancini. Acest om era însă mai tăcut ca un mormânt şi spărsese în mii de bucăţi placa de sticlă.

IV. TIGRUL DIN WHITECHAPEL.

Un pelerinagiu la malurile Hudsonului, de proporţiile celui din după amiaza zilei, care urmase luptei de scrimă din circul Barnum, nu se mai văzuse la New York.

In zorii zilei, apăruseră în întreg oraşul afişe uriaşe, anunţând următoarele:

«Concurs de înot pe distanţa de 5000 yarzi, pentru un premiu de 50.000 dolari!

«Misteriosul «mascat», care a învins eri seară pe cavalerul Giuseppe Bancini, renumitul şampion mondial de floretă, a provocat acum pe cel mai bun înotător din lume:

Fred Willington.

Concursul va decide asupra deţinerii titlului de şampion mondial şi va avea loc astăzi la amiază, orele 12.

Locul de plecare este podul din Brooklyn».

Asta fusese deajuns pentru a aţâţa curiositatea întregii populaţiuni. Incă de pe la ora 9 dimineaţa, toate podurile fuseseră ocupate de o mulţime imensă, aşa că poliţia trebui să intervină, spre a menţine întrucâtva ordinea.

Nu venise însă numai populaţia săracă a cartierelor din jurul Hudsonului. Concursul atrăsese şi pe membrii aristocraţiei financiare a New Yorkului. Aceasta aristocraţie bănuia — pe drept cuvânt — că omul, care e în stare să ofere un premiu de 50.000 de dolari, trebue să fie unul dintre ai lor.

Un antreprenor, cu spirit comercial, adusese mii de scaune, pe cari le plasase la diferitele poduri, închiriindu-le apoi cu preţul de 20 până la 100 dolari.

Pe podul, de unde trebuia să înceapă concursul de înot, se lăsase un loc liber pentru cei doi adversari. Cu câteva minute înainte de ora 12, se găsea aci Fred Willington în faţa aceluiaş juriu, care funcţionase şi în seara trecută la circul Barnum.

Purta un costum de bae din mătase, care acoperea în aşa fel corpul său svelt şi totuşi musculos, încât îi rămăneau libere numai braţele şi picioarele, dela genunchi în jos.

Lângă Fred Willington, se găsea antrenorul său, un domn mai în vârstă şi cu o faţă de bulldog, care-i şoptea neîntrerupt:

«Te felicit pentru norocul tău, dragă Fred. N'a reuşit încă nimeni înaintea ta să câştige 50.000 de dolari într'un singur tour de înot. Tu ai însă un mare noroc. Totuşi, dragul meu, te găsesc cam palid. Nu cred să-ţi fie teamă de omul care-şi închipue că te va întrece la înot!»

— «Să-l ia dracu!» răspunse Fred Willington. «Mi-e tot atât de puţin frică de el ca şi unui elefant de musca ce se aşează pe trompa lui.

Dar tu ştii, dragă Jonny, că nu pot suferi să vád adunaţi atâţia oameni la un loc. Dacă e şi el printre ei! O, Dumnezeule, dacă i-a reuşit cumva să evadeze din

închisoare şi dacă se foloseşte de această ocazie, ca să-mi vâre un glonţ în coaste, sau să-mi arunce o bombă între picioare?»

Şi Fred Willington, şampionul mondial de înot, privi cu spaimă în rândurile mulţimii adunate, iar trăsătrile lui deveneau tot mai stinse şi obosite.

«Să ştii Jonny» — îngână el cu vocea stinsă — «că hotărîrea mea este luată. Cu cei 50 mii de dolari, pe cari îi voiu câştiga astăzi, am să plec de aci. Nu mai vreau să rămân în Statele Unite. Intr'o bună zi, tigrul din Whitechapel tot va fi eliberat şi va afla că eu sunt aci, în Statele Unite! Nu...»

— «Ora 12!» spuse în acea clipă unul din membrii juriului. «Omul cu masca preferă oare să renunţe la concurs?»

— «Iată-l!» spuse un altul. «Sare acum peste barieră!»

Intr'adevăr, la ultima bătaie a ceasului, o siluetă sveltă şi elegantă, într'un tricou negru de mătase, sări peste barieră.

In clipa următoare, necunoscutul care purta şi astăzi o mască de mătase pe faţă, se înclină în faţa juriului, adresându-se apoi lui Fred Willington:

«Dacă vă convine, putem sări în apă printr'un salt mortal!»

Fred Willington privi speriat la omul mascat.

N'ar putea fi oare acesta Tom Graham?

«Fleacuri»! îşi spuse el. «Tom Graham era spătos, cu umerii laţi şi avea păr cărunt şi aspru pe cap. Nu, asta e exclus, n'are de ce să-mi fie frică de acest necunoscut».

«Sunt gata», răspunse Fred Willington, ridicându-se, «dacă nu cumva vă răsgândiţi în ultima clipă.

Gândiţi-vă, apa este rece şi foarte adâncă!»

Omul cu masca nu răspunse, ci ridică numai din umeri. Apoi, se întoarse către arbitrii, spunându-le liniştit şi rece:

«Dacă permiteţi, domnilor, atunci începem!»

Membrii juriului coborîră treptele de piatră ce duceau la malul fluviului şi se instalară apoi într'o barcă cu motor, care trebuia să urmeze pe cei doi înotători.

Omul cu masca sări pe balustrada podului, aşezându-se în poziţia de plecare.

Cei doi adversari se aruncară apoi în apă, dispărând pentru câteva clipe şi revenind iarăşi la suprafaţă, de unde porniră înotând şi tăind repede valurile fluviului.

Era o luptă de întrecere disperată, cum nu se mai văzuse până atunci. Willington îşi încordă toate puterile ca s'o ia înainte, dar adversarul său, svelt şi sprinten, se ţinea aproape de el.

In modul acesta, cei doi inşi străbătură, printre valuri, peste 2000 yarzi, într'un tempo nebun.

Mulţimea de pe ambele maluri, precum şi cei cari urmăreau cu bărcile pe înotători, fură cuprinşi de o enervare extremă.

— «Willington i-o ia înainte, va învinge cu siguranţă!»

— «Ce naiv trebuie să fie mascatul, închipuindu-şi că va întrece pe cel mai bun înotător din lume!»

— «Dar şi mascatul se ţine destul de bine; e un înotător excelent. Willington nu se poate debarasa de el!»

Aşa se şi se părea că e cazul, căci după 3700 de yarzi, cei doi adversari înotau cot la cot.

In sfârşit, Fred Willington încordându-şi toate puterile, reuşi să întreacă puţin pe adversarul său. Era

totuşi extrem de enervat că nu reuşise încă să-l obosească.

Avea oare mascatul muşchi de fier şi un motor în piept în loc de plămâni?

«Să mă las învins astăzi? Asta ar însemna să pierd titlul de şampion mondial şi aş fi ruinat!», reflectă Fred Willington.

Cu braţele sale vânjoase, Fred îşi croi drum prin valuri, înaintând tot mai mult, cu o viteză nebună. Şi într'adevăr, acest tempo extraordinar întrecea puterile mascatului, care rămânea tot mai mult în urmă, fiind ca şi bătut.

Ţinta se apropia! Incă o sută de yarzi şi podul dela Brooklyn, pe care flutura un steag, ar fi fost atins! «Inainte Fred Willington, mai ai numai o sută de yarzi; ţine-te bine!»

Mulţimea striga, jubila şi îmbărbăta pe Fred Willington.

Acesta se avântase spre pod, de care nu-l mai despărţeau decât câţiva yarzi.

Deodată însă, trecând pe lângă o barcă mică, el eşi pe jumătate din apă, dar în clipa următoare spectatorii de pe pod îl văzură cum ridică braţele drept în sus şi apoi...?!

«Tom Graham, tigrul din Whitechapel» ţipă înspăimântat şampionul mondial de înot, leşinând şi scufundându-se în apă.

Peste locul unde se scufundase Fred Willington, trecu înotând omul mascat, care după trei secunde atinse ţinta, devenind învingător.

In timp ce mulţimea trepida de entuziasm şi în timp ce orchestra de pe pod executa un marş de biruinţă, omul cu masca se aruncă din nou în apă, înotând

spre locul unde dispăruse Fred Willington şi cufundându-se în adâncime. Urmară câteva clipe de cumplită emoţie, după care toţi strigau şi vociferau, de teamă că nu vor mai revedea în viaţă pe cei doi înotători.

Dar iată că din apă apăru un braţ alb şi apoi un cap: era omul cu masca. Apăru apoi un alt braţ al acestuia, ţinând strâns de păr pe Fred Willington şi trăgându-l cu putere până sub pod. Aci, spectatorii luară din mâna necunoscutului pe Fred Willington, care era încă în nesimţire. Când după îngrijirile date de medic, acesta îşi reveni iarăşi în simţiri, află că a fost învins, dar totodată i se înmână şi un plic, conţinând 50.000 dolari în numerar, trimişi de necunoscutul mascat.

In timp ce mulţimea se împrăştia, o barcă mică şi îngustă plutea în josul fluviului, oprindu-se la colţul străzii Howard.

In barcă se aflau doi oameni: un bărbat cu părul roşu şi bine îmbrăcat, care văslea şi un altul cu faţa galbenă, ochi sticloşi de beţivan, păr aspru şi barba neîngrijită.

Roşcovanul se uită atent în toate părţile, apoi aruncă peste însoţitorul său o mantilă lungă şi neagră, îl ridică şi îl duse în braţe la mal.

Se urcă apoi cu povara sa într'o maşină închisă, care-l aştepta şi plecă cu mare viteză la o clădire din strada 56, cunoscută în întreg oraşul sub numele de «Muzeul figurilor de ceară».

Intră în muzeu pe o uşă dosnică şi încredinţă corpul învelit în mantilă unui domn îmbrăcat în negru, care era probabil îngrijitorul muzeului.

— «Te vei convinge singur, domnul meu», zise roşcovanul, «că manechinul d-tale n'a fost deloc stricat.

Stăpânul meu ţi-a achitat cei 5000 de dolari. Sunt sigur că vei păstra cea mai strictă discreţiune!»

— «Poţi fi sigur de aceasta», răspunse îngrijitorul şi transportă apoi manechinul cu barba căruntă şi ochi sticloşi în cabinetul «monştrilor» din muzeul figurilor de ceară. Il aşează apoi pe o estradă înaltă, care purta următoarea inscripţie: «Tom Graham, supranumit tigrul din Whitechapel!»

V. «LOVITURA» PERCY.

In seara următoare, sala cea mai vastă din întreg New Yorkul era plină de o mulţime enormă, venită să asiste la o luptă, care stârnise un interes şi mai mare decât cele precedente.

Joe Janson, regele negru al boxeurilor, disputa un match de box cu omul mascat, care-l provocase pentru un premiu de 50.000 dolari.

Mulţimea ocupase întreaga sală, până la cel din urmă loc al galeriei.

Negrul, de o statură uriaşă şi musculoasă, apăru pe estradă, însoţit de adversarul său, care era cu mult mai mic, dar mai svelt decât el.

Unul din arbitrii citi cu glas tare condiţiunile luptei, dând apoi semnalul pentru începerea ei.

Cu un răcnet bestial, după cum îi era totdeauna obiceiul, vânjosul negru se năpusti asupra adversarului său.

Prin mişcări şi salturi abile, mascatul reuşi să evite loviturile negrului, a cărui vădită superioritate fizică fu echivalată de repeziciunea şi iscusinţa adversarului său.

Mascatul parcurgea întreaga estradă, silind pe Joe Janson să-l urmeze pas cu pas, ca să-l poată lovi. In

momentul însă când pumnul de fier al negrului amenință să loveaască pe omul cu masca, acesta se aruncă la pământ, așa că uriașul lovi în vânt, împleticindu-se din cauza vitezei.

Tânărul se strecură printre picioarele negrului, care trebuia să fie foarte atent, ca să scape de loviturile neașteptate ale sprintenului său adversar.

Trecură astfel zece reprize, fără ca o singură lovitură să-și aibă efectul dorit. Negrul era lac de sudoare, așa că pe timpul pauzelor trebuia să fie mereu fricționat cu apă rece, spre a se mai putea ține pe picioare. In cea de a unsprezecea repriză, negrul reuși în sfârșit să aplice o lovitură formidabilă în brațul stâng al mascatului.

Pumnul de fier al negrului se abătu cu atâta for încât publicul fu ferm convins că mascatul nu se va ma putea folosi de brațul lovit.

Dar în clipa următoare, omul cu masca ridică răzând brațul său stâng și se dădu la o parte din fața adversarului, care vroia să se folosească de ocazie, sp a se năpusti cu o nouă lovitură.

Pe timpul celei de a douăsprezecea reprize nu se petrecu nimic important. Incepu repriza a treisprezecea:

«13 e o cifră cu ghinion, Joe Janson!» strigă mascatul cu glas tare, așa că întreaga asistență auzi cuvintele lui.

Ca o pasăre răpace care vrea să-și doboare prada cu o lovitură puternică de cioc, mascatul se învârtea în jurul negrului uriaș. Acesta se clătina ca un beți apărându-se cu pumnii săi de fier, dar neputând să treacă la atac.

La un moment dat, omul cu masca se năpusti cu o iuţeală fulgerătoare asupra negrului. Acesta ridică pumnul spre a lovi pe iscusitul său adversar, dar tânărul se retrase repede şi abil, aruncându-se apoi din nou, cu toată forţă, asupra regelui boxeurilor şi aplicându-i o lovitură puternică în regiunea inimei.

Joe Janson căzu jos, ca lovit de un trăsnet. Corpul său se svărcolea pe scândurile estradei; iar arbitrii alergau în jurul lui, unul din ei ţinând mâna întinsă peste cel doborît.

Conducătorul luptei începu să numere cu glas tare până la zece. Negrul scrăşni din dinţi, ştiind că va fi declarat învins, dacă nu va reuşi să se ridice înainte ca arbitrul să fi numărat până la zece.

Dar toate sforţările sale disperate de a se ridica fură zadarnice, căci cădea mereu înapoi!

«Nouă... zece!» strigă entuziasmat arbitrul. «Masculule, oricine vei fi tu, constată că cel de al treilea şampion zace învins la picioarele tale!»

Un uragan de aplauze cutremură întreaga sală.

«Jos masca, jos masca!» strigau mii de voci. «Vrem să ştim cine e omul care a învins pe cei trei şampioni mondiali, recâştigând pentru rasa albă titlul de şampion al boxului!»

— «Aceasta o veţi afla imediat!» strigă învingătorul, scoţându-şi în clipa aceia masca de pe faţă. «Trăiască steagul american!» strigă el din nou în faţa mulţimei.

— «E Percy Stuart, un american!» strigară mai multe glasuri entuziasmate. «A învins trei şampioni mondiali!»

Mulţimea nu se mai putu stăpâni. Din toate părţile, publicul alergă spre estradă. Percy Stuart fu ridicat pe umeri şi dus în triumf de jur împrejurul sălii, în timp ce muzica intona imnul american.

Numai într'un târziu şi cu multă greutate, Percy Stuart reuşi să se elibereze din braţele admiratorilor săi.

Incepând din acea zi, lovitura de box ce se aplică în regiunea inimei fu numită «lovitura lui Percy».

După douăzeci de minute, Percy Stuart părăsi sala printr'o uşă dosnică.

Deodată, se văzu în faţa unui om îmbrăcat în negru, care îl salută politicos şi îi înmânâ un plic sigilat.

Percy Stuart deschise plicul lângă un felinar electric din stradă, citind o comunicare din partea «Excentric-Clubului».

Iat-o:

A DOUA PROBLEMA.

«Va trebui ca, în termen de 3 zile, mister Percy Stuart să pătrundă sub orice pretext în ospiciul de nebuni al doctorului Jefferson.

Sub obligaţia cuvântului său de onoare, va trebui apoi ca mister Percy Stuart să facă timp de 4 săptămâni pe nebunul şi să nu dea nimănui de bănuit că nu e într'adevăr nebun.

Va reuşi oare mister Percy Stuart să înşele privirea ageră a renumitului medic Jefferson?»

«Excentric-Club».

Redactor responsabil: **AL. VARVARA**